

fineix «revolcar-se»; sembla, però, que essent *recers* deu ser més aviat 'encauar-se, aixoplugar-se, enfonsar-se'.

En queda un derivat nominal que amb variants diverses és propi de Mall, Men, Vallespir i Pall-Ribag. A les Illes *enderrossall/ente-*, més viu que enlloc en menorquí, que el *CostManc.* defineix «*enderrossall*: ensulsiada d'una paret» (II, § 289); «és hora de començar a fer-li un *enderrossall* en aquest munt», Ruiz i Pablo (*Nov Men*, 14, que Moll en el gloss. de l'ed. *IdOr* explica «enderroc de moltes coses juntes»); «Vete-les aquí. . Serà pobre tota la vida! — Li tirà un *enderrossay* d'unces ---» en una rondalla (Camps Merc., *Folkl Men* II, 44). L'anota a diversos punts de la costa de l'illa, en part com a pre-topònim o genèric: «El Rincó d'en Mica és un coster: és a s' *əndəřusáŋ*» Fornells; al Mercadal diuen així a *Enderruit*; a Maó *S'entorrossai*, en una descripció de la costa del terme, 1964. A Mallorca recordo (sense tenir-ne nota a mà) que m'anomenaren un *Enderrossai* baixant per la serra des de Mortitx cap a Pollença; a Lluçmajor, no ho vaig sentir jo ni tampoc ho porta el mapa Mascaró, però sí que el Despuig (S. XVIII) hi marca *Enderrossai* com un accident coster; i AMAlcover consigna que a Lluçmajor diuen *əndəřosáŋ* però a Manacor *əntəřosáŋ*.

Crec que ningú ho ha notat que això reapareix en alguns punts del Pirineu, si bé amb sufix diferent. En els Aspres ross. hi ha el *Camp de l'əntuřusáda* (terme de Calmelles, 1959) A la Vall de Boí només ho he sentit un cop, però de l'informador més vell i més savi que he tingut a la vall, Borrell de Taüll (nascut 1885), referint-se a la colossal ensulsiada de la Ribampiedro, m'ensenyava «aquella gran *ezdeřosáda* que 's veu damunt d'Erill» (1953). Amb igual prefix, i matís un poc diferent, a Cabdella 'estimball': «no es pot passar perquè en lo Pessó hi ha grans *ezdöřosadés*» (1959). També es podria pensar que almenys en algunes d'aquestes formes tinguem derivats o almenys contaminacions de *terra*, però el conjunt de les formes mostra que es tracta bàsicament d'un derivat d'*enderrocar* (i la variant *esderrocar* supra), i la cosa més probable és que l'agent alterador sigui el verb *destrossar*; per la mateixa raó del conjunt m'inclino a rebutjar la idea que hi intervingui el verb ll. vg. *RUPTIARE que ha deixat alguna representació romànica (veg. ROZAR, DCEC/DECH); amb *rossolar* dubto també que hi hagi gaire relació. Encara menys adequats són com a agents alteradors *rossegar* i *terròs*, que suggereix *AlcM*, el qual dóna cita de *enderrossall* en la llucmajorina MASalvà, i un testimoni documental de l'arxiu de Felanitx de 1729.

Enrocar [Lab-Salvat i Bulbena; *enrocar-se* 'enfiar-se per les roques', Vogel; «enganxar-se un ham amb una roca del fons», BDC XIV, 1926, 25; DFa]; en aquest sentit és general almenys a la costa de Llevant [StPolM, 1915] i Moll com a men. «enganxar amb les roques l'ham o aparell de pescar» (AORBB III, 58); té també el sentit de 'petrificar, donar l'aparença d'un roc'. «les cartes --- haurien arribat fins a tu, emmidonades, *enrocades*, tiesses com un programa de

partit», Coromines (*Cartes d'un Visionari*, pròl I, p 9, O C, 947b13f)

Derivats de *enrocar*: el substantiu masculí *enrocat* per als adornaments de grutes i anàlegs. «sos corresponents ninchos, ab curiosos *enrocats* de pedra toska y cagaferro, de què estan treballades les parets», B de Maldà (*Excurs*, p. 109), i sembla que es deu referir a això mateix *enrocada* en el nom de la *Font de les ənřukádes* prop del castell de Lluçà (Lluçanès), d'altra banda *enrocar-se* un animal 'empenyalar-se', *cabra enrocada* mall (BDLC IX, 280); *enrocador* mall. 'passadis per on les cabres s'enflen per les roques': damunt el *Corral de ses Cabres* de Calvià em mostraven on «prenen s' *ənřokádö*» (1964); *enrocament* *Desenrocar*, *desenrocada*; *desenrocament*; *desenroc* «ensulsiada d'una paret» en el Cardener (*CostManc* II, § 279). *Arrocar* (com a ant per 'fer trossos', Belv.); *arrocament*, *arroccador*, *-ocat*; *desarrocar* *Sota-roca*

CPT : *Roca-coix* *Roca-coixa* + *Rocadent* nom d'una vidiella semblant al lligabosc, maestr. (Cervera, 1965), denominació possiblement paral·lela de lliga-bosc, perquè com aquests s'arrapa durament a d'altres mates (amb dents de roca ..). *Roca-llis* *Rocamorella* *Rocamort* *Rocfoguer* i innombrables NLL com *Rocabruna*, *Rocacorba*, *Rocafort*, *Rocamora*, *Rocamaura*, de's quals dóna ja *AlcM* explicacions acceptables; alguna de molt incerta, com la de *Rocaespana*, o francament improbable (*Rocallaura* no contindrà el ll LABRA 'llavis', amb un ordre de mots no cat) o indecisa, en sentit dolent (*Rocaberti* és del NP germ. BERHTIN conegut, i no pas d'un *Albertum*, nom italià diminutiu que no pot haver estat germànic) (*rocaberti* no s'havia de recollir perquè no ho ha dit més que algun ignorant): d'ací el nom d'una moneda que féu encunyar Pere de Rocabertí en el S. xv.

Del mossarabisme *rotxa* 'pendent rost, precipitós', estudiat supra, són derivats, amb un sentit figurat, comparable al de *trencacolls* o del cast. *derrochar*: val. *anar a rotxe* 'arruinar-se': «tant y tant s'abandonà en conservar el crèdit de la sehua profesio y del ric patrimoní heretat de sos pares, que anà a *roche*», MGadea (*T. del Xè* 1, 190). Potser d'un compost val. de + *rotxe-coixo* (val. *coixo* = *coix*) és alteració una locució *anar de rotxo-coixo* 'anar malament dues persones, tractar-se malament' (només és estrany que a *AlcM* la hi proporcioni la mestra de Llofriu, però aquella activa col·laboradora no sembla que tot ho vagi recollir en el B-Emp, sinó també de mariners del veí Palamós).

Com a bon mossarabisme arabitizat hi alternen amb la o formes amb u: maestr. *anar a rutxe* 'anar-se'n en orris, a la ruïna' que *AlcM* porta de Benassal, i jo ho vaig sentir arran de CastPna. 'brutalment, fent destrosses': a Vilafamés em reportaven una llegenda local etimològica segons la qual «la Rambla la Viuda, en duen així perquè va tota a *řřice*» (1961). Mossarabisme mallorquí, amb terminació també mossàrab, probablement de -ELLA (passat que sigui de -era -ARIA amb dissimilació, alternativa poc probable) és *rutxella*, que designa diverses coses de poc valor o francament dolentes 'conjunt de peix menut, xanguet', a Artà, i ja